

Դանիելի գիրքը — հարյուր հիսուներեքերորդը

Հյուսիսային և Հարավային թագավորությունների հոգևոր խորհրդանշաբանությունը. ուղևորություն աստվածաշնչյան տաճարների և մարդկային բնության միջով

Jeff Pippenger
2024-03-23

Հյուսիսային թագավորությունը ներկայացնում էր ստորին բնությունը մարդկության տաճարում, այն ներկայացնում էր մարմինը եկեղեցու տաճարում, այն ներկայացնում էր մարդկային մարմինը Քրիստոսի տաճարում: Քրիստոսը կառուցեց ամեն տաճար, և Նա դրեց ամեն հիմք, և Միլլերական տաճարի առաջին քարը «յոթ ժամանակների» վարդապետությունն էր, որը ներկայացված է Եզեկիելի երկու փայտերով: 1863 թվականի ապստամբության մեջ Լաոդիկեական ադվենտիզմը մերժեց իր մարգարեական «անկյունաքարը», ինչը նույնպես տեղի ունեցավ երկրային տաճարի կառուցման ժամանակ: Մերժված քարը նախասահմանված էր ընտրվելու տաճարի շինության ավարտին, թեև ամբողջ շինարարության ընթացքում այն եղել էր գայթակղության քար: Սակայն մարգարեական Խոսքը հաստատում է, որ մերժված գայթակղության քարը վերջապես դառնալու է անկյան գլուխը:

«Յոթ ժամանակների» գավազանը, ինչպես ներկայացված է հարավային թագավորությամբ, «գլուխն» է՝ հյուսիսային թագավորության նկատմամբ: Այն «գլուխն» է, որովհետև հարավային թագավորության մեջ էր, որ Աստված ընտրեց նույնացնել Երուսաղեմը՝ որպես Իր քաղաքը, որտեղ Նա դրեց Իր սրբարանը և Իր անունը: Մինչև երկու գավազանների միավորվելը՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը, «գլուխը» եղել էր ստորին՝ հարավային թագավորությունը: Երբ 1844 թվականին Հովհաննեսին ասվեց, որ այլևս թողնի հյուսիսային թագավորությունը, որովհետև այն տրված էր հեթանոսներին, հարավային թագավորությունը մնաց որպես դրոշմ՝ մենակ կանգնած որպես մեկ ազգ, կամ առնվազն այդ էր ծրագիրը: Այդ ծրագիրը խափանվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ և ժամանակակից Իսրայելի առաջին «ապստամբությամբ Կադեսում»:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Տերը Իր Լավոդիկեան եկեղեցին վերադարձրեց 1863 թվական, վերադարձրեց 1888 թվական, վերադարձրեց 1919 թվական, և վերադարձրեց 1957 թվական՝ մինչև երկրորդ «ապստամբությունը Կադեսում»: Բայց այդ ապստամբության ժամանակ այժմ կատարվում է այն խոստումը, թե մերժված քարը պիտի դառնա անկյան գլուխը: Դա կատարվում է նրանց մեջ, ովքեր ներկայացված են որպես հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնց մեջ Քրիստոս հավիտյան իրականացնում է Աստվածության և մարդկության միությունը:

Պողոսը ստորին բնությոը նույնացրեց մարմնի հետ, իսկ բարձր բնությոը՝ մտքի հետ: Նա մարմինը (ստորին բնությոը) նույնացրեց մահվան հետ:

Որովհետև գիտենք, որ օրենքը հոգևոր է, իսկ ես մարմնավոր եմ՝ մեղքի տակ վաճառված: Քանզի այն, ինչ անում եմ, չեմ հավանում. որովհետև ինչ կամենում եմ, այն չեմ անում, բայց ինչ ատում եմ, այն եմ անում: Արդ, եթե անում եմ այն, ինչ չեմ կամենում, համաձայնվում եմ օրենքի հետ, որ այն բարի է: Այժմ ուրեմն այլևս ես չեմ, որ դա անում եմ, այլ մեղքը, որ բնակվում է իմ մեջ: Որովհետև գիտեմ, որ իմ մեջ, այսինքն՝ իմ մարմնի մեջ, ոչ մի բարի բան չի բնակվում. որովհետև կամենալն ինձ մոտ չ'առնի, բայց բարին գործադրելու կերպը չեմ գտնում: Քանզի այն բարին, որ կամենում եմ, չեմ անում, բայց այն չարը, որ չեմ կամենում, այն եմ անում: Իսկ եթե անում եմ այն, ինչ չեմ կամենում, այլևս ես չեմ, որ դա անում եմ, այլ մեղքը, որ բնակվում է իմ մեջ: Արդ, գտնում եմ այս օրենքը, որ երբ կամենում եմ բարին անել, չարը ներկա է ինձ մոտ: Որովհետև իմ ներքին մարդու համեմատ հրճվում եմ Աստծո օրենքով, բայց իմ անդամների մեջ տեսնում եմ մեկ այլ օրենք, որ պատերազմում է իմ մտքի օրենքի դեմ և ինձ գերի է դարձնում մեղքի այն օրենքին, որ իմ անդամների մեջ է: Ո՛վ թշվառ մարդ, որ ես եմ. ո՞վ կազատի ինձ այս մահվան մարմնից: Հռոմեացիներ 7:14-24:

Պողոսը գիտեր, որ իր «մարմնի» մեջ «ոչ մի բարի բան» չէր բնակվում: Այն հակումները, թե՛ ժառանգված, թե՛ զարգացված, որոնք գոյություն ունեին նրա մարմնի (իր մարմնական էության) մեջ, գործում էին միայն նրան մեղքի մեջ առաջնորդելու համար: Այդ հակումները ներկայացնում էին մեղքի օրենքը, մինչդեռ Պողոսը ցանկանում էր պահել Աստծու օրենքը, և ոչ թե մեղքի օրենքը: Աստծու օրենքը Պողոսը նույնացնում էր «իր մտքի օրենքի» հետ (իր բարձրագույն բնության): Նրա աղաղակն էր. «ովքե՞ր պիտի ազատեն ինձ այս մահվան մարմնից»: Անշուշտ, Պողոսը գիտեր, որ ազատագրությունը պիտի գար աստվածությունից, բայց նա նաև գիտեր, որ ազատագրության գործը պահանջում էր իր մասնակցությունը:

Ուստի՛, սիրելիներ՛ս, ինչպես միշտ հնազանդ եղաք, ոչ միայն իմ ներկայության ժամանակ, այլ այժմ առավել ևս՝ իմ բացակայության մեջ, ձեր փրկությունը գործադրեցե՛ք երկյուղով և դողով. որովհետև Աստված է, որ գործում է ձեր մեջ թե՛ կամենալը և թե՛ գործելը՝ ըստ Իր բարեհաճության: Փիլիպպեցիս 2:12, 13.

Մահվան մարմնից ազատագրությունը կատարվեց աստվածային գործությամբ, որը միացած էր մարդկային գործությանը, և դա այն օրինակն էր, որ Հիսուսը տվեց մարդկանց: Նույնիսկ երբ մեղքի օրենքը գործուն էր մարմնի ստորին բնության մեջ, Հիսուսն Իր ստորին բնությունը ենթարկված պահեց Աստծո օրենքին՝ Իր կամքը հանձնելով Իր Հոր կամքին: Պողոսը կարող էր ազատագրություն գտնել, եթե իր կամքը հանձներ աստվածության կամքին: Այդպես վարվելով՝ նա գործում էր իր իսկ փրկությունը, և հենց սա է նկատի ունենում Քույր Ուայթը, երբ խոսում է մեր կյանքից մեղքը վերացնելու գործի մասին:

«Ամեն մի անձ, որ հրաժարվում է իրեն Աստծուն հանձնելուց, գտնվում է մեկ այլ գործության իշխանության ներքո: Նա իրենը չէ: Նա կարող է խոսել ազատության մասին, բայց գտնվում է ամենաստորացուցիչ ստրկության մեջ: Նրան թույլ չի տրվում տեսնել ճշմարտության գեղեցկությունը, որովհետև նրա միտքը գտնվում է սատանայի վերահսկողության տակ: Մինչ նա ինքն իրեն շողոքորթում է, թե

հետևում է իր սեփական դատողության թելադրանքներին, նա հնազանդվում է խավարի իշխանի կամքին: Քրիստոս եկավ, որպեսզի հոգուց փշրի մեղքի ստրկության շղթաները: «Ուրեմն եթե Որդին ձեզ ազատի, իսկապես ազատ կլինեք»: «Կյանքի Հոգու օրենքը Քրիստոս Հիսուսում» մեզ «ազատեց մեղքի և մահվան օրենքից»: Հռոմեացիս 8:2:»

«Փրկագործության գործում հարկադրանք չկա: Ոչ մի արտաքին ուժ չի գործադրվում: Աստծո Հոգու ազդեցության ներքո մարդը թողնված է ազատ՝ ընտրելու, թե ում պիտի ծառայի: Այն փոփոխության մեջ, որ տեղի է ունենում, երբ հոգին հանձնվում է Քրիստոսին, առկա է ազատության բարձրագույն զգացումը: Մեղքի վտարումը հենց հոգու իսկ արարքն է: Ճիշտ է, մենք գործություն չունենք ինքներս մեզ ազատելու սատանայի իշխանությունից, բայց երբ ցանկանում ենք ազատվել մեղքից և մեր մեծ կարիքի մեջ աղաղակում ենք մեզնից դուրս և մեզնից վեր եղող գործության առջև, հոգու ուժերը լցվում են Սուրբ Հոգու աստվածային գործությամբ, և նրանք հնազանդվում են կամքի թելադրանքներին՝ Աստծո կամքը կատարելու մեջ:»

«Մարդու ազատությունը հնարավոր է միայն մեկ պայմանով՝ Քրիստոսի հետ մեկ դառնալով: «Ճշմարտությունը ձեզ ազատ պիտի անի», և Քրիստոսն է ճշմարտությունը: Մեղքը կարող է հաղթանակել միայն միտքը տկարացնելով և հոգու ազատությունը կործանելով: Աստծուն ենթարկվելը վերադարձ է դեպի սեփական անձը,— դեպի մարդու ճշմարիտ փառքն ու արժանապատվությունը: Աստվածային օրենքը, որին մենք բերվում ենք ենթարկության, «ազատության օրենքն» է: Հակոբոս 2:12»: The Desire of Ages, 466.

Պողոսը աղաղակեց. «Թշվառ մարդ եմ ես. ո՞վ կազատի ինձ այս մահվան մարմնից»: Քույր Ուայթը հայտարարեց. «Երբ մենք ցանկանում ենք ազատվել մեղքից և մեր մեծ կարիքի մեջ աղաղակում ենք մեզնից դուրս և մեզնից վեր եղող մի գործության համար, հոգու կարողությունները ներթափանցվում են Սուրբ Հոգու աստվածային գործությամբ, և դրանք հնազանդվում են կամքի թելադրանքներին՝ Աստծո կամքը կատարելու մեջ»: Մեր կամքի գործադրմամբ ներգրավվելով մեր մարդկայնության և Քրիստոսի աստվածայնության միավորմանը՝ մենք կատարում ենք մեր իսկ «հոգուց» մեղքը հեռացնելու «գործողությունը»:

Սակայն այն, ինչ մենք «պետք է հասկանանք, կամքի ճշմարիտ ուժն է»: Կամքը «մարդու բնության մեջ կառավարող ուժն է, վճռելու կամ ընտրելու գործությունը: Ամեն ինչ կախված է կամքի ճիշտ գործադրումից: Ընտրության գործությունը Աստված տվել է մարդկանց. այն նրանցն է՝ գործադրելու համար: Դուք չեք կարող փոխել ձեր սիրտը, դուք չեք կարող ինքներդ ձեզնից Աստծուն տալ նրա զգացմունքները. բայց դուք կարող եք ընտրել ծառայել Նրան: Դուք կարող եք Նրան հանձնել ձեր կամքը. ապա Նա ձեր մեջ կգործի՝ կամենալու և գործելու ըստ Իր բարի հաճության: Այսպիսով ձեր ամբողջ բնությունը կդրվի Քրիստոսի Հոգու վերահսկողության ներքո. ձեր զգացմունքները կկենտրոնանան Նրա վրա, ձեր մտքերը ներդաշնակ կլինեն Նրա հետ»:

Պողոսը գիտեր այս ճշմարտությունները, և նա գիտեր, որ իր ստորին բնությունը պետք է ենթարկության մեջ պահվեր իր բարձրագույն բնության կողմից՝ իր կամքի գործադրմամբ: Ահա թե ինչու Պողոսը ամեն օր մեռնում էր:

Աղաչում եմ ձեզ՝ մեր Տեր Քրիստոս Հիսուսով ունեցած ձեր պարծանքով. ես ամեն օր մեռնում եմ: Ա Կորնթացիս 15:31:

Պողոսը գիտեր, որ անհրաժեշտ էր ամեն օր խաչել իր ստորին բնությունը՝ իր կամքը գործադրելով, որպեսզի այն պահի հնազանդության մեջ: Ուստի նա խաչեց իր մարմինը:

Իսկ նրանք, որ Քրիստոսին են, խաչեցին մարմինը՝ կրքերի և ցանկությունների հետ միասին: Գաղատացիս 5:24:

Պողոսը գիտեր, որ իր մեղավոր մարմինը մարդկության մեջ պիտի գոյատևեր մինչև Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը, երբ հավատարիմները, ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, պիտի ընդունեին նոր՝ փառավորված մարմին: Ահա թե ինչու 1798 թվականը բնորոշում է այն քառասունվեց տարիների հիմքը, որոնց ընթացքում կանգնեցվեց Միլլերական տաճարը, որովհետև Քրիստոսը, որպես միակ հիմք, այն Գառն էր, որ մորթվեց աշխարհի հիմնադրումից ի վեր: Հյուսիսային թագավորությունը մարմին էր, որը մեղքի միջոցով գերիշխանություն էր ձեռք բերել մարդկության վրա և իրեն բարձրացրել էր՝ դառնալու կեղծ հյուսիսային թագավորություն: 1844 թվականին Հովհաննեսին ասվեց «դուրս թողնել» գավիթը, ինչը հունարենում նշանակում է մերժել ստորին բնությունը, որ գերիշխանություն էր ստացել բարձրագույն բնության վրա, ուր Աստված ընտրել էր դնել Իր անունը, և 1798 թվականին մարմինը (ստորին բնությունը) «զգացմունքներով և ցանկություններով» հանդերձ պիտի խաչվեր:

Հիմքում Քրիստոսի մարմինը խաչելության ժամանակ մահացավ, քանի որ Նա կտրվեց կենդանի եղողներից: Այդ ժամանակ հարավային թագավորությունը պետք է լիներ մեկ ազգ՝ մեկ թագավորով, Աստծո հետ ուխտի մեջ, և մի ազգ, որի միջում Աստծո սրբաբանն էր: Տոդ առ տոդ՝ «յոթ ժամանակները» այժմ «անկյունաքարի գլուխն» են, որովհետև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից ի վեր Աստված որպես դրոշ բարձրացնում է Իր «հյուսիսային բանակը»: Այդ բանակը պետք է լինի մեկ ազգ, և այդ ազգը պիտի արտացոլի միայն Իր պատկերը, և դա կատարվում է հենց այն ժամանակ, երբ Սատանան բարձրացնում է իր «եղջյուրը», որը զագանի պատկերն է: Եզեկիել մարգարեի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում չորս քամիների պատգամը վերջին անձրևի լուրը շնչում է նրանց վրա, որոնք այնուհետև կանգնում են որպես այդ բանակը: Չորս քամիների պատգամը Յոթներորդ փողի պատգամն է, որտեղ Աստծո խորհուրդն ավարտվում է:

Կնիքման ավարտական գործը սկսվեց 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակը կատարվում է Յոթերորդ Շեփորի հնչեցման ընթացքում, և այդ շեփորը կնիքման գործընթացի ընթացքում հնչում է երեք անգամ: Այն միշտ նշանավորում է իսլամի կողմից Հրաշափառ Երկրի դեմ ուղղված մի հարված: Ժամանակակից հոգևոր «հրաշափառ երկիրը» հարվածվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, իսկ հին բառացի Հրաշափառ Երկիրը՝ 2023 թվականի հոկտեմբերի

7-ին, հենց այն տարում, երբ սպանված երկու վկաները կրկին կենդանացան: Երրորդ հարվածը լինելու է շուտով Միացյալ Նահանգներում ընդունվելիք կիրականորյա օրենքի ժամանակ:

2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ից երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրը և ճշմարիտ Բողոքական եղջյուրը կիրականացնեն իրենց վերջնական անցումները դեպի մի եղջյուր, որը շուտով գալու կիրականորյա օրենքի ժամանակ կամ կիսուսի վիշապի պես, կամ՝ Գառան պես: Մեծ պայքարի ընթացքում՝ երկրի պատմության փակման իրադարձություններում, ներսի և դրսի հակառակորդների երկու դրսևորումներն էլ տեղադրված են այն պատմության մեջ, որը ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարով: Երկու եղջյուրների երկու վերջնական զարգացումները կատարվում են Յոթներորդ փողի հնչման ընթացքում: Յոթներորդ փողը երեք վայի փողերից երրորդն է:

Երեք վայերը ներկայացնում են մարգարեության եռակի կիրառություն, և այդպիսով դրանք ուժեղ վկայություն են տալիս 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ի սահմանանիշի վերաբերյալ: Թե՛ առաջին վայի, թե՛ երկրորդ վայի դեպքում Իսլամի պատերազմը մղվեց Հռոմի բանակների դեմ, որը վերջին օրերում Միացյալ Նահանգներն է, ինչպես վկայվում է Խորհրդային Միության նվաճմամբ, որն իրականացվեց 1989 թվականին հակաքրիստոսի (Հռոմի Պապ Հովհաննես Պողոս II) և սուտ մարգարեի (Ռոնալդ Ռեյգան) միջև գոյացած գաղտնի դաշինքի միջոցով:

Առաջին վայի մեջ, ինչպես ներկայացված է Հայտնության գրքի իններորդ գլխում, կա հինգ ամսվա ժամանակային մարգարեություն, որը հավասար է հարյուր հիսուն տարվա: Երկրորդ վայի մեջ կա երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա ժամանակային մարգարեություն: Երկու ժամանակային մարգարեություններն էլ ներկայացնում են այն պատերազմը Հռոմի դեմ, որ Իսլամը վարեց այն երկու պատմությունների ընթացքում, որոնք ներկայացնում են առաջին և երկրորդ վաները: Այդ երկու մարգարեությունները պատերազմի երկու տարբեր արդյունքներ ունեն: Առաջին հարյուր հիսուն տարիների ընթացքում Իսլամը պետք է «վնասեր» Հռոմին, իսկ երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մարգարեության մեջ Իսլամը պետք է «սպաներ» Հռոմին: Այդ երկու մարգարեությունները անմիջականորեն կապված էին միմյանց հետ: Այն հարյուր հիսուն տարիների ավարտը, որոնց ընթացքում Իսլամը պետք է վնասեր Հռոմին, ցույց էր տալիս այն երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա սկիզբը, որոնց ընթացքում Իսլամը պետք է սպաներ Հռոմին: Առաջին և երկրորդ վաները բաժանվում են հարյուր հիսուն տարիների ավարտով և երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա ու տասնհինգ օրվա սկսվելով:

Միացյալ Նահանգները դադարում է լինել Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը շուտով եկելիք Կիրականորյա օրենքի ժամանակ, և հենց այդ ժամանակ էլ այն մարգարեորեն «սպանվում» է: Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում հիշատակված «մեծ երկրաշարժի» ժամը շուտով եկելիք Կիրականորյա օրենքն է, և երբ այդ ժամը հասնում է, այդ ժամանակ էլ գալիս է Իսլամի Յոթերորդ փողը: Այն գալիս է նշանելու վեցերորդ թագավորության վախճանը կամ մահը, որը վերջին

օրերում Հռոմի բանակն է: Այդ մահվանը նախորդել էր հարյուր հիսուն տարվա մի ժամանակաշրջան, երբ իսլամը վնասում էր Հռոմի գորքերին: Համաձայն հիմնական հոսքի լրատվամիջոցների, որոնք փորձում են նսեմացնել արմատական իսլամի գործունեությունը ժամանակակից աշխարհում, 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ից մինչև սույն հոդվածի գրության օրը՝ 2024 թվականի փետրվարի 12-ը, իսլամը հարյուր վաթսուներեք հարձակում է իրականացրել ամերիկյան շահերի դեմ ամբողջ աշխարհում:

Իսլամի՝ հարյուր հիսուն տարվա ընթացքում Հռոմի գորքերին վնաս հասցնելը, որը առաջին և երկրորդ վայերի մեջ տանում է Հռոմի գորքերի կոտորածին, կրկնվում է երրորդ վայի պատմության մեջ, քանի որ այդպես է գործում մարգարեության եռակի կիրառությունը: Յոթերորդ փողի հնչեցնելը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, որը այն ժամանակն է, երբ տեղի է ունենում Աստվածության և մարդկայնության միավորումը, ինչպես ներկայացված է երկու փայտերի միացմամբ, ունի երեք ճանապարհային նշան: Առաջինը հոգևոր փառավոր երկիրն է, և վերջինը հոգևոր փառավոր երկիրն է: Միջին ճանապարհային նշանը բառացի փառավոր երկիրն է:

2023 թվականին երրորդ վայ-ի նախագգուշացնող Փողի երկրորդ հնչյունը ցույց տվեց իսլամի պատերազմի սրումը, երբ այն մտավ մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում պիտի «վնասեր» երկրի գազանին: Այդ նույն տարում Հանրապետական եղջյուրի և ճշմարիտ Բողոքական եղջյուրի երկու վկաները կրկին կենդանացան և սկսեցին իրենց փոխադարձ անցումները դեպի իրենց վերջին խորհրդանշական եղջյուրները: Հանրապետական եղջյուրի համար դա բոլոր ուխտադրուժ բողոքական ուժերի և բոլոր ուխտադրուժ հանրապետական ուժերի միավորումն էր՝ մեկ եղջյուր կազմելու համար, որը գազանի պատկերն է: Իսկ ճշմարիտ Բողոքական եղջյուրի համար դա Աստվածության և մարդկության միավորումն էր, երբ եղջյուրը իր բնույթով Լաոդիկիականից անցնում էր Ֆիլադելֆիականի՝ արտացոլելու համար գազանի պատկերի հակառակը: 2023 թվականը տեղի ունեցավ 2001 թվականից քսաներկու տարի անց, այսպիսով ներկայացնելով Աստվածության՝ մարդկության հետ միավորված խորհրդանշական կապը:

Այս ամբողջ պատմությունը տեղի է ունենում Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարում, այն համարում, որը կնքագերծվեց և 1989 թվականին գիտության աճ առաջ բերեց, ինչը ներկայացված է Հիդդեկել գետով: Այդ համարի մարգարեական պատմության մեջ իրականացվում է նաև Սրբության Սրբոցում կատարվող վերջին գործը, որը այն լույսն է, որ կնքագերծվեց 1798 թվականին, և որը ներկայացված է Ուլայ գետով: Քառասուներորդ համարի սկիզբը սահմանում է վախճանի ժամանակը 1798 թվականին, իսկ համարի ավարտը սահմանում է վախճանի ժամանակը 1989 թվականին, և երկու գետերն էլ միանում են իրար քառասուներորդ համարի պատմության մեջ, ճիշտ ինչպես Տիգրիսն ու Եփրատը (Ուլայը և Հիդդեկելը)՝ հենց նախքան Պարսից ծոց հասնելը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Տեր Աստծու Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օծել է ինձ՝ հեգերին ավետիս քարոզելու. Նա ինձ ուղարկել է՝ կոտրված սրտերին կապելու, գերիներին ազատություն հռչակելու և կապյալներին՝ բանտի բացվելը. հռչակելու Տիրոջ բարեհաճ տարվա և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը, մխիթարելու բոլոր սգավորներին. Միոնում սգավորների համար սահմանելու, որ նրանց մոխրի փոխարեն պսակ տրվի, սգի փոխարեն՝ ուրախության յուղ, տրտմության հոգու փոխարեն՝ գովաբանության հանդերձ, որպեսզի նրանք կոչվեն արդարության ծառեր, Տիրոջ տնկածը, որպեսզի Նա փառավորվի:

Եվ նրանք պիտի շինեն հնուց ավերվածները, պիտի վերականգնեն նախկին ամայությունները, և պիտի նորոգեն ավերակ քաղաքները, շատ սերունդների ամայությունները: Եվ օտարները պիտի կանգնեն ու արածեցնեն ձեր հոտերը, և օտարազգու որդիները պիտի լինեն ձեր հողագործներն ու ձեր այգեգործները: Բայց դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ Քահանաներ, ձեզ պիտի անվանեն մեր Աստծու Սպասավորներ. դուք պիտի ուտեք ազգերի հարստությունը, և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Ձեր ամոթի փոխարեն կրկնակի պիտի ունենաք, և խայտառակության փոխարեն պիտի ցնծան իրենց բաժնով. ուստի իրենց երկրում կրկնակի պիտի ժառանգեն. հավիտենական ուրախություն պիտի լինի նրանց համար:

Որովհետև Ես՝ Տերս, սիրում եմ դատաստանը, ատում եմ հափշտակությունը ողջակեզի համար. և նրանց գործը ճշմարտությամբ պիտի ուղղեմ, և նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի կնքեմ: Եվ նրանց սերունդը հայտնի պիտի լինի ազգերի մեջ, և նրանց զավակները՝ ժողովուրդների մեջ. բոլոր նրանք, որ նրանց տեսնեն, պիտի ճանաչեն նրանց, թե նրանք այն սերունդն են, որ Տերն օրհնել է: Ես մեծապես պիտի ցնծամ Տիրոջով, իմ հոգին պիտի ուրախանա իմ Աստծով. որովհետև Նա ինձ հազցրել է փրկության հանդերձները, ծածկել է ինձ արդարության պատմուճանով, ինչպես փեսան է զարդարվում զարդերով, և ինչպես հարսն է զարդարվում իր գոհարներով: Որովհետև ինչպես երկիրը բուսցնում է իր ընձյուղը, և ինչպես պարտեզը աճեցնում է իր մեջ սերմվածը, այնպես էլ Տեր Աստվածը պիտի աճեցնի արդարությունն ու օրհնությունը բոլոր ազգերի առաջ: Եսայիա 61:1–11.